

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobců: a) **P. B.**, narozený ...
b) **E. B.**, narozená ...
c) **nezl. S. B.**, narozená ...
všichni státní příslušnost Ruská federace
pobytem v PoS Zastávka, Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna
zastoupení Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 3. 2020, č. j. OAM-109/ZA-ZA11-D07-2020 a č. j. OAM-110/ZA-ZA11-D07-2020

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 3. 2020, č. j. OAM-110/ZA-ZA11-D07-2020 a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 3. 2020, č. j. OAM-109/ZA-ZA11-D07-2020 **se zrušují** a obě věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobcové napadli rozhodnutí žalovaného (dvě rozhodnutí) označená v záhlaví výroku tohoto rozsudku. Uvedli, že v obou rozhodnutích žalovaný rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“). Dále správní orgán rozhodl, že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož správní orgán shledal, že podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země

nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“) je státem příslušným k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu Španělské království.

2. Žalobcové 1 a 2 jsou manželé a žalobkyně 3 jejich nezletilá dcera. Vzhledem k tomu, že jejich případy spolu skutkově souvisejí, podali proti oběma rozhodnutím žalovaného jednu žalobu, jak to umožňuje § 39 odst. 2 soudního řádu správního.
3. Obě napadené rozhodnutí žalobci napadají v celém rozsahu.
4. Považují napadená rozhodnutí za nezákonná z těchto důvodů:
 - žalovaný nedostatečně zvážil aplikaci čl. 17 dublinkého nařízení;
 - žalovaný si neobstaral dostatek aktuálních a relevantních informací o fungování azylového systému a o stavu přijímacích podmínek ve Španělsku ve vztahu k rodinám s dětmi, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
5. K (ne)aplikaci diskrečního oprávnění.
6. Čl. 17 dublinkého nařízení umožňuje členským státům rozhodnout se převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v případě, kdy příslušným je jiný členský stát. Přestože se jedná o diskreční ustanovení, které není nárokovatelné, judikatura Nejvyššího správního soudu stanovuje určité mantinely jeho aplikace. V rozsudku ze dne 5.1.2017, č.j. 2 Azs 222/2016-24 NSS konkrétně uvedl, že „(...) *diskrece je v právním státě vždy nějak omezena nebo vymezena, a není a nemůže být nelimitována, neboť v opačném případě by byl vytvářen prostor pro libovůli, která je nepřijatelná. Ani správní uvážení ohledně toho, zda bude aplikováno správní uvážení obsažené v čl. 17 odst. 1 nařízení, tak nelze provádět zcela neomezeně. (...) Vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III učinit.*“
7. Tyto závěry poté potvrdil NSS v rozsudku ze dne 12.1.2017, č.j. 5 Azs 229/2016-44, v němž uvedl: „Na druhé straně nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména **z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením**“.
8. Z citované judikatury tedy vyplývá, že v případech hodných zvláštního zřetele, kterými jsou (mimo jiné) humanitární případy nebo případy, kdy je namísto projev solidarity mezi členskými státy, je správní orgán povinen řádně odůvodnit, proč se rozhodl diskreční oprávnění nevyužít. V opačném případě trpí rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a je dán důvod pro jeho zrušení.
9. Žalobci mají za to, že v jejich případě se jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neboť se jedná o rodinu s nezletilým dítětem, tedy o zranitelné žadatele o mezinárodní ochranu, kteří navíc mají na území České republiky určité rodinné zázemí, o které se mohou opřít. Na území ČR totiž žije bratr žalobce – pan A. B., kterému zde byl udělen azyl. Kromě toho zde žijí tchán a tchýně bratra žalobce, a také jeho švagrová s dítětem. Naproti tomu ve Španělském království, kam by žalobci měli být předáni, žádné takové zázemí nemají.

10. Žalovaný v napadených rozhodnutích zdůvodňuje nemožnost aplikace čl. 17 s ohledem na rodinné vazby žalobců tím, že tito příbuzní nenaplnují definici rodinného příslušníka ve smyslu dublinského nařízení. Žalobci mají za to, že tato úvaha je nesprávná. Je pravdou, že dublinské nařízení obsahuje definici rodinného příslušníka, za kterého považuje pouze nukleární rodinu v podobě manžel, manželka a nezletilé děti. Rodinní příslušníci žalobců žijící na území ČR tuto definici nenaplnují. Je však potřeba si uvědomit, že pokud by žalobci měli na území ČR rodinné příslušníky ve smyslu definice obsažené v dublinském nařízení, mělo by to přímý vliv na určení státu příslušného k posouzení jejich azylové žádosti (viz čl. 9, 10 a 11 nařízení). Z toho vyplývá, že pro účely aplikace čl. 17 dublinského nařízení mají význam právě rodinné vazby odlišné od těch, s nimiž počítá definice rodinného příslušníka. Proto i přítomnost vzdálenějších příbuzných na území předávajícího státu by měla být náležitě zohledněna při úvahách státu o možné převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
11. Zohlednění existence rodinných vazeb má z pohledu dublinského nařízení význam nejenom kvůli zachování celistvosti rodiny, ale také z důvodu důkladného posouzení azylových žádostí členů jedné rodiny, které spolu ve většině případů budou vzájemně souviset. To potvrzuje i bod 15 preambule dublinského nařízení, podle kterého: „*Společně vyřizování žádosti o mezinárodní ochranu členů jedné rodiny jediným členským státem by mělo umožnit, aby byly žádosti posouzeny důkladně, aby byla ve vztahu k těmto členům přijata vzájemně si odpovídající rozhodnutí a aby nedocházelo k rozdělení členů jedné rodiny*“.
12. Bratrovi žalobce panu A. B. byl na území ČR udělen azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu (rozhodnutím ze dne 29.5.2019, č.j. OAM-495/ZA-ZA11-10-2018). Důvody udělení azylu jsou přitom obdobné, jako důvody, pro které žalobci žádají o mezinárodní ochranu – problémy se státními orgány související s činností žalobce 1 pro hnutí Alexeje Navalného. I to je důvod, proč by bylo pro důkladné posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu mnohem vhodnější, aby příslušnost převzala ČR. S ohledem na blízkost azylových příběhů žalobce a jeho bratra, je důležité, aby měl rozhodující orgán k dispozici informace ze spisu žalobcova bratra, a to i z pohledu hospodárnosti řízení. To však nebude možné, pokud o žádosti žalobce bude rozhodovat jiný členský stát.
13. Kromě toho žalobci poukazují na to, že **jedním z účelů, kterým čl. 17 dublinského nařízení dle preambule (bod 17) slouží, je solidarita mezi členskými státy**. Ostatně i jedním z cílů samotného dublinského nařízení bylo rovnoměrné rozložení břemene mezi členské státy, aby nedocházelo k situaci, kdy některé státy v porovnání s ostatními čelí mnohem větším náporům žadatelů o mezinárodní ochranu. V současnosti se ukazuje, že tento cíl se nedaří naplňovat. Z údajů dostupných z Eurostatu vyplývá, že ke konci roku 2019 bylo v ČR evidováno 775 nevyřízených žádostí o mezinárodní ochranu, zatímco ve Španělsku to bylo několiknásobně více – až 133 020 žádostí, přičemž tento počet během celého roku 2019 narůstal (viz statistiky „Persons subject of asylum applications pending at the end of the month – monthly data“). Španělsko patří v současné době po Německu k druhému nejvíce přetíženému členskému státu. Tyto statistiky naznačují, že **španělský azylový systém je přetížen a Španělsko patrně není schopné vypořádat se s tolika žádostmi o mezinárodní ochranu**.
14. V neposlední řadě žalobci upozorňují, že Španělsko je v současné době po Itálii druhou evropskou zemí nejvíce zasaženou pandemií koronaviru (viz dostupné statistické informace, podle kterých má Španělsko ke dni 22.3.2020 již 28 603 potvrzených případů nákazy a 1 756 obětí). I z důvodu co největšího omezení pohybu osob v rámci Evropy by bylo vhodné, aby Česká republika v tomto případě převzala odpovědnost za posouzení azylových žádostí žalobců. Příkladně lze poukázat na praxi Německa, které z tohoto důvodu pozastavilo dublinské transfery do Itálie.

15. S ohledem na uvedené **měl žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí dostatečně zvážit aplikaci čl. 17 dublinského nařízení, neboť se jedná o případ hodný zvláštního zřetele.** Jelikož tak žalovaný neučinil, v důsledku čeho v napadených rozhodnutích chybí úvahy ohledně možnosti převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu, jsou napadená rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelná a tudíž nezákonná.
16. K posouzení nedostatku azylového systému
17. Dále žalobci namítají nedostatečné posouzení aplikace čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce dublinského nařízení, tedy otázky, zda v případě Španělska nedochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, a to speciálně ve vztahu k rodinám s malými dětmi.
18. Ve smyslu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu je v tomto typu řízení ve věcech mezinárodní ochrany třeba shromáždit relevantní podklady o přijímacím členském státě, aby mohl žalovaný posoudit, zda je na místě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12.1.2017, č.j. 5 Azs 229/2016-44 dovodil, že „*závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise; v opačném případě se správní orgán dopustí vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.*“.
19. Zároveň platí, že důkazní břemeno ohledně neexistence systémových nedostatků azylového řízení nebo přijímacích podmínek přitom nese primárně správní orgán, který je odpovědný za jištění skutkového stavu způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Proto není vůbec důležité, že žalobci nijak výslovně nezpochybovali kvalitu španělského azylového řízení. Povinnost shromáždit přesné a aktuální informace o fungování azylového systému země, do které má být žadatel v souladu s dublinským nařízením předán, totiž vázne na žalovaném. Tuto povinnost má vždy, bez ohledu na to, zda žadatel v rámci řízení uvede nějaké konkrétní skutečnosti, které by mu v návratu měly bránit. To potvrzuje i judikatura nadepsaného soudu: „*je úkolem žalovaného shromáždit pro vydání svého rozhodnutí náležité podklady, jejich výčet upravuje § 23c zákona o azylu pouze demonstračně. Je tedy na místě vykládat toto ustanovení v souladu s principy a zásadami dublinského nařízení tak, že je povinností žalovaného shromažďovat přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště, ale také informace tohoto druhu o členských státech EU, do nichž žalovaný navrácí cizince v dublinském řízení. I v konstrukci institutu systematických nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III se totiž odráží působení zásady non-refoulement, kterou je ČR vázána, jakož i lidskoprávními standardy vyplývajícími z Úmluvy a Charty základních práv EU*“ (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 13.6.2016, sp.zn. 32 Az 5/2016 nebo ze dne 22.6.2016, sp.zn. 33 Az 8/2016).
20. Obdobně i Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil, že je to žalovaný jakožto odborný orgán státní správy, kdo se musí jako první ve svém rozhodnutí zabývat otázkou, zda podmínky přijetí v členském státě Evropské unie, který je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III, nevykazují takové systematické deficity, že žadateli hrozí

nelidské či ponižující zacházení (viz rozsudek ze dne 25.2.2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27, dále též usnesení ze dne 7.5.2015, č.j. 9 Azs 29/2015-19).

21. Této povinnosti však žalovaný při vydávání obou rozhodnutí řádně nedostál. Jako jediný podklad pro vydání rozhodnutí žalovaný využil Informaci OAMP ze dne 10.6.2018. S touto zprávou však žalovaný dále nijak nepracuje. V odůvodnění napadených rozhodnutí není zřejmé, jaké konkrétní informace žalovaný z této zprávy čerpal. Pouze obecně uvádí, že tato zpráva popisuje systém azylového řízení, včetně odvolacích postupů. Kromě toho považují žalobci tuto zprávu za neaktuální.
22. V napadených rozhodnutích žalovaný pouze zcela obecně bez vztahu ke konkrétním okolnostem případu žalobců konstatuje, že neexistuje žádné rozhodnutí vydané na úrovni Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky ve Španělsku; UNHCR nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy zdržely dublinských transferů do Španělska; Španělsko je členským státem EU, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní lidskoprávní smlouvy; je považován za bezpečnou zemi atd. Žalobci namítají, že v napadených rozhodnutích žalovaný zcela ignoruje skutečnost, že v projednávaném případě se jedná o rodinu s nezletilým dítětem, tedy o zranitelné osoby ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, zda se žalovaný blíže zabýval např. aktuálními podmínkami přijetí rodin s dětmi.
23. Nejaktuálnější zpráva Evropské rady pro uprchlíky a emigranty (ECRE) o azylovém systému Španělska, aktualizovaná v březnu 2019 uvádí, že v roce 2018 se objevily zprávy o tom, že cizinci vrácení do Španělska na základě dublinského nařízení neměli přístup k přijímacím podmínkám (viz s. 34). Mediální zprávy uváděly, že nejméně 20 osob navracených podle dublinského nařízení, bylo vyloučeno ze systému přijímání a bylo ponecháno bez domova na základě toho, že se vzdaly svého nároku na ubytování po odchodu ze Španělska. Také v říjnu 2018 média uvedla, že po návratu z Německa do Španělska v rámci dublinského nařízení bylo z azylového systému vyloučeno šest rodin žadatelů o azyl. Rodiny skončily ubytovány v nouzových útočištích madridské magistráty, obecně sloužících pro ubytování bezdomovců (viz s. 57).
24. Je pravdou, že v lednu 2019 španělský Nejvyšší soud odsoudil španělskou vládu za to, že odmítla zajistit podmínky přijetí žadatelům o azyl navraceným do Španělska v rámci dublinského řízení. V návaznosti na tento rozsudek vydalo ministerstvo práce, migrace a sociálního zabezpečení pokyny k zajištění toho, aby žadatelé o azyl navracení podle dublinského nařízení měli zaručený přístup k přijímacím podmínkám (viz s. 34). Žalobci však mají za to, že s ohledem na problémy s přístupem dublinských navrátilců k přijímacím podmínkám v minulosti, bylo namístě, aby se žalovaný řádně zabýval jejich posouzením a mimo jiné zkoumal, zda měl uvedený rozsudek i praktické dopady a zda v tomto ohledu došlo ke zlepšení.
25. Dále tato zpráva uvádí, že domácí i mezinárodní organizace v roce 2018 upozorňovaly na nevyhovující podmínky v některých ubytovacích zařízeních. Kritika se konkrétně týkala Center pro přechodný pobyt migrantů (CETI) v Ceutě a Melille (tato zařízení přitom slouží k ubytování tisícům žadatelů). V roce 2016 a 2017 zveřejnily organizace Human Rights Watch, Amnesty International, UNICEF a španělský veřejný ochránce práv zprávy, ve kterých odsoudily nedostatky v podmínkách týkajících se těchto dvou středisek. Během roku 2018 různé organizace a instituce nadále vyjadřovaly obavy ohledně životních podmínek v těchto zařízeních. Standardy ubytování byly považovány za nedostatečné a byly zdůrazněny obavy týkající se **vystavení žen a dětí násilí a vykořisťování v důsledku neustálé přeplněnosti**. S ohledem na to zvláštní zástupce Rady Evropy pro migraci a uprchlíky vyjádřil nutnost, aby španělské orgány „zajistily, aby CETI v Ceutě a Melille měly stejnou úroveň, pokud jde o životní podmínky, vzdělání,

zdravotní péči, jazykové a výcvikové kurzy, na které mají žadatelé o azyl nárok a které se účastní španělského kontinentu“. Nedávná zpráva jezuitské migrační služby rovněž zdůraznila nedostatečné podmínky na CETI v Melille, zejména v případech dlouhodobých pobytů, jakož i chybějící identifikace zranitelnosti, genderové a věkové perspektivy a zaručení práv obyvatel na soukromí a rodinný život. Kromě nedostatků způsobených jejich obvyklým přeplněním byla věnována pozornost i skutečnosti, že **CETI neposkytuje uspokojivé podmínky pro rodinné jednotky a celkově pro rodiny s nezletilými dětmi. Ve skutečnosti neexistují žádná dostupná místa pro rodinné jednotky, díky nimž jsou rodiny odděleny a děti zůstávají pouze s jedním z rodičů.** V obou střediscích byl kritizován také nedostatek tlumočnicků a psychologů (viz s. 61 a 62).

26. Z uvedených informací vyplývá, že přijímací podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu ve Španělsku ani zdaleka nejsou tak bezproblémové, jak se snaží tvrdit žalovaný. Kromě toho, že jsou zdokumentovány případy, kdy byli navrátníci cizinci ponecháni na ulici, dostupné zprávy také poukazují na nevyhovující přijímací podmínky v některých ubytovacích zařízeních pro rodiny s dětmi. Žalobci zároveň zdůrazňují, že tato zpráva popisuje situaci v době, kdy ve Španělsku bylo „pouze“ cca 68 000 nevyřízených žádostí o mezinárodní ochranu. V současné době je však toto číslo dvojnásobně vyšší, lze tedy předpokládat spíše zhoršení, než zlepšení stavu přijímacích podmínek. I to je další důvod, proč bylo namístě, aby se žalovaný těmito podmínkami řádně zabýval.
27. V tomto kontextu zcela absurdně vyznívá argument žalovaného, že „ročně zde požádají o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků, což svědčí o neexistenci obav žadatelů z tamního azylového systému“. Sice lze připustit, že Španělsko patrně patří mezi oblíbené cílové země mnoha žadatelů (v současné době zejména z Venezuely). Ovšem samotná skutečnost, že zde o mezinárodní ochranu žádá tolik osob, spíše nasvědčuje přetížení tamního azylového systému a naopak může vzbuzovat obavy směrem k dostatečně pečlivému posuzování těchto žádostí.
28. Za této situace mají žalobci za to, že **žalovaný pochybil, když řádně neposoudil adekvátnost přijímacích podmínek speciálně ve vztahu k rodinám s dětmi.** Napadené rozhodnutí namísto toho obsahuje pouze univerzálně použitelnou argumentaci, což však nelze akceptovat s ohledem na povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, jak mu ukládá § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu. Zároveň z uvedeného vyplývá, že žalovaný při vydávání napadených rozhodnutí nepřihlédl ke všemu, co vyšlo najevo, čímž porušil § 50 odst. 4 správního řádu.
29. Navrhovali proto s ohledem na výše uvedené skutečnosti, aby soud vydal rozsudek, kterým obě rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2020 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
30. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro daný případ vázán. Jím vydaná rozhodnutí jsou založena na správném posouzení skutkového stavu, přičemž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Je přesvědčen, že přijatá řešení odpovídají konkrétním okolnostem daných případů a jsou patřičným způsobem odůvodněna.
31. Správní orgán při posuzování okolností, předložených důkazních materiálů případů postupoval v souladu s čl. 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský

stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (1).

32. Vzhledem k tomu, že jmenovaní do ČR přicestovali na základě španělského víza, příslušným státem k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu je Španělsko. Podle čl. 28 odst. 3 a čl. 29 odst. 1 a 2 dublinského nařízení přemístění z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději však 6 měsíců od akceptace osoby příslušným členským státem. Doprava žalobců na území Španělska bude provedena po dohodě s příslušnými orgány formou kontrolovaného vycestování s ohlašovací povinností k příslušnému orgánu.
33. Správní orgán se také zabýval skutečností, zda v případě Španělska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatele, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Podle přesvědčení správního orgánu žalobcům nehrozí ve Španělsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
34. Správní orgán považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
35. K tvrzení žalobců, že Španělsko je v současnosti druhou nejvíce zasaženou evropskou zemí koronavirem, a proto by v rámci omezení pohybu osob bylo vhodné, aby ČR převzala odpovědnost za posouzení jejich žádostí o mezinárodní ochranu, správní orgán uvádí, že si je vědom současné situace týkající se šíření onemocnění COVID 19 a přijatých opatření členských států ve vztahu k omezení či dokonce odložení možnosti předávání osob pocházejících z třetích zemí podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 – tzv. dublinského nařízení. Situace v členských státech se neustále mění, šíření onemocnění COVID 19 se vyvíjí a členské státy dynamicky reagují na aktuální vývoj a přijímají adekvátní opatření. Nicméně nelze nyní vyloučit, že předání jmenovaných do odpovědného členského státu v průběhu či ke konci stanovené 6 měsíční lhůty nebude možné.
36. Evropská komise situaci rovněž velmi intenzivně sleduje a průběžně vyhodnocuje informace poskytované členskými státy, přičemž žádné plošné opatření týkající se pozastavení implementace dublinského nařízení včetně předávání osob podle uvedeného nařízení dosud nevydala. Správní orgán na základě posouzení všech okolností případu nedospěl k závěru, že by měl využít svého práva a převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jmenovaných ve smyslu čl. 17 nařízení.
37. Žalovaný odkázal na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci a na obsah vydaného rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
38. Pokud jde o napadená rozhodnutí, obě byla vydána dne 10.3.2020 a v obou bylo rozhodnuto takto: P. B., nar. ..., státní příslušnost Ruská federace a E. B., nar. ... a jejich nezletilá dcera S. B., nar. ..., obě rovněž státní příslušnosti Ruské federace žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zák.č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným posouzením podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je **Španělské království**.

39. Z odůvodnění uvedených rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že dne 11.2.2020 poskytl žalobce 1 údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že z města Novosibirsk cestoval letecky do Prahy dne 24.1.2020. U bratra následně čekal, až do ČR přicestuje manželka s dítětem. Spolu s ním žádá v ČR také o mezinárodní ochranu jeho manželka E. B. a dcera S. B. Uvedl, že v roce 2019 pobýval s rodinou týden v ČR a tři týdny na turistickém pobytu v Bulharské republice. K oběma cestám obdržel vízum Španělského království. Měl informace, že pokud má zájem o vízum s nejdelším rozsahem platnosti, má si obstarat vízum Španělského království. Měl s rodinou v plánu navštívit ČR i Bulharsko. Španělské vízum splňovalo jeho kritéria. O mezinárodní ochranu doposud v jiné zemi nežádal. Dále uvedl, že byl jedním z aktivistů hnutí Alexeje Navalného, přispíval hnutí finančně, shromažďoval informace týkající se ruských politiků a prováděl nábor členů. V zemi původu se jej snaží obvinít z činů, které nespáchal. Byl informován, že proti němu bude zahájeno trestní stíhání ze dvou činů, a to financování opozičního hnutí a praní špinavých peněz a extrémismus. Obdržel obsílku k dostavení se 28.1.2020 do zařízení, kde proti němu bude vzneseno obvinění. Dále pak s žalobcem byl proveden, jak z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to 11.2.2020. V průběhu pohovoru uvedl, že po obdržení obsílky od policie zavolal bratrovi, který žije v ČR, ten mu doporučil, aby odcestoval s rodinou do ČR a vylíčil mu proces žádosti o mezinárodní ochranu. Vízum Španělského království si opatřil přes zprostředkovatele. Na udělení vízum chtěl navštívit ČR a Bulharsko, ve Španělském království nechtěl dlouhodobě pobývat. O Španělském království nic neví. Neví, co má od něho očekávat. Obává se, že Ruská federace vyhlásí po jeho osobě mezinárodní pátrání. Hlavním kritériem je pro něho bezpečnost. Pokud mu Španělské království zajistí bezpečí a nevydá jej zpět do vlasti, nemá s odcestováním problém. Raději by ale zůstal v ČR. Zde se nachází jeho bratr s rodinou, bratrův tchán a tchýně. Nachází se zde také žalobcova švagrová s dítětem. Dále také proto, že snáší špatně vysoké teploty, vzhledem k cévním problémům.
40. Správní orgán nejdříve zkoumal, zda je ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žadatelů o mezinárodní ochranu.
41. Byl citován čl. 3 odst. 1 a 2, čl. 8, čl. 9, čl. 10, čl. 11, čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.
42. Z odůvodnění rozhodnutí pak vyplývá, že správní orgán na základě informací z cestovního dokladu žalobce a společné databáze SC-VIS zjistil, že žalobci bylo dne 25.4.2019 vydáno schengenské vízum č. X s platností ode dne 2.7.2019 do 30.6.2020 z 90 dní pobytu na území. Na základě této informace požádal správní orgán dne 12.2.2020 Španělské království o převzetí výše uvedeného žadatele o mezinárodní ochranu. Dne 24.2.2020 správní orgán obdržel informaci, že Španělské království uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného. V případě jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.
43. Správní orgán se pak dále, jak uvedl, zabýval skutečností, zda v případě Španělského království existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o

azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti správní orgán konstatoval, že v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je Španělské království povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.

44. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů, či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Španělském království, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Španělského království, jak to učinil např. jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Španělské království je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Španělské království ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížení nad dodržováním těchto práv. Španělské království je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že ve Španělském království ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany desetitisíce uprchlíků, svědčí, dle správního orgánu, o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení správního orgánu ani výše jmenovanému žalobci nehrozí ve Španělském království nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Systém azylového řízení včetně odvolacích postupů správní orgán popsal ve zprávě Španělsko, Informace OAMP ze dne 10. června 2018. Správní orgán upozorňuje především na to, že žadatel nijak nezpochybnil kvalitu španělského azylového řízení.
45. V souladu s ust. § 36 odst. 3 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, byla dne 28.2.2020 žadateli dána možnost se v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Výše jmenovaný správnímu orgánu sdělil, že se hodlá s podklady seznámit. Žádné další podklady pro rozhodnutí žadatel dodat nechtěl. Uvedl, že k problematice Španělského království, nemá co dodat. Kromě problémů s vysokým tlakem nemá proti Španělskému království výhrad. Jde mu o bezpečí před Ruskou federací.
46. Podle čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených podle tohoto nařízení, není příslušný. Podstatou článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny, či kulturní důvody. Na území ČR se nachází jeho bratr, bratrova manželka a jejich děti. Dále se na území ČR nachází rodiče bratrovi manželky a jeho švagrová s dítětem. Z uvedených je přímým příbuzným pouze bratr výše uvedeného žadatele, který je plnoletý a svéprávný. Příbuzní nenaplnují definici rodinného příslušníka dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Žadatel nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému ve Španělském království. Výše jmenovaný se obává zdravotních potíží s cévní dystonií, resp. vysokým krevním tlakem

v souvislosti s pobytem v oblastech s vysokými teplotami vzduchu. Svůj zdravotní stav dokládá jedinou zprávou datovanou do roku 2010, která byla zhotovena v souvislosti s prodělanou endoprotézou kyčle, nikoliv přímo v souvislosti s uvedeným zdravotním problémem. S cévní dystonií se jmenovaný v minulosti sám aktivně odborně neléčil. Léky na vysoký krevní tlak neužívá. V minulosti z vlastní vůle cestoval do Bulharské republiky na třítydenní dovolenou, kde pobýval na pláži a chránil se před přímým slunečním svitem pobytem ve stínu nebo pod slunečníkem. Sám uvádí, že si není jistý, zda mu pobyt ve Španělském království může způsobit nějaké potíže. Uvedl, že nedisponuje žádným doporučením, že by se měl vyvarovat cest do míst, kde je vyšší teplota. Správní orgán proto konstatuje, že nenašel žádné důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

47. Podle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Španělské království je tak povinno převzít výše jmenovaného žadatele na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
48. Dle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu, je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.
49. Správní orgán rozhodující ve věci na základě výše uvedeného konstatuje naplnění podmínek stanovených v ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou jmenovaným na území ČR shledal jako nepřijatelnou.
50. Dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
51. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného byla shledána nepřijatelná, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
52. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, týkající se manželky žalobce E. B. a jejich společného dítěte S. B. bylo vydáno rovněž 10.3.2020 a bylo rozhodnuto stejně, jako v případě žalobce P. B.
53. Ze správních spisů byly zjištěny pro rozhodnutí soudu tyto podstatné skutečnosti. Ve spisech se nachází žádost o mezinárodní ochranu, podaná žalobci, kopie cestovního dokladu s údaji o poskytnutém vízu, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokoly o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále informace Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky – Španělsko Informace OAMP z 10.6.2018, týkající se azylového systému ve Španělsku, řízení o mezinárodní ochraně v tomto státě, informace o azylových střediscích, dublinský systém a počty žádosti o mezinárodní ochranu.
54. Soud uvádí, že pokud jde o azylový příběh žalobce, jeho manželky a dcery, vyplynulo z pohovoru, že Ruskou federaci žalobce s manželkou a dcerou opustili z důvodu, že proti žalobci 1 bylo zahájeno trestní stíhání z důvodu, že měl financovat opoziční hnutí Alexeje Navalného, jehož byl přívržencem a kvůli tomu měl v Rusku problémy. Proto se rozhodl on a poté i manželka s dítětem vycestovat z Ruské federace, vyřídili si španělské vízum, když měli v úmyslu na toto vízum navštívit ČR a Bulharsko, přičemž ve Španělsku nikdy nebyli ani tam nechtěli pobývat. Žalobce 1 chtěl společně s rodinou, kdy manželka s dcerou za ním přicestovali o něco později, zůstat trvale žít v ČR, neboť ČR pokládá za demokratickou, bezpečnou zemi, navíc v ČR žije i jeho bratr s manželkou a dětmi i rodiče manželky bratra, takže v ČR má podporu a zázemí.

Ve Španělsku nikdy nebyl, tuto zemi nezná, chtěl by žít, jak zdůraznil, v ČR z důvodů, které uvedl, navíc i s ohledem na svůj zdravotní stav, podnebí, které je ČR, je pro žalobce příznivější, než ve Španělsku, kde jsou příliš vysoké teploty.

55. Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 12.8.2020, kdy právní zástupkyně žalobce u tohoto jednání uvedla, že dle jejího názoru je na místě, aby byl v případě žalobců použit čl. 17 dublinského nařízení. Je to z toho důvodu, že v ČR žije bratr žalobce se svou rodinou, tzn. s manželkou, dětmi a rodiči manželky bratra. Bratru žalobce byl udělen z politických důvodů na území ČR azyl. Azylový příběh bratra žalobce je velmi podobný azylovému příběhu samotného žalobce a jeho rodiny a právě z těchto důvodů by bylo proto na místě, aby byl azylový příběh žalobce a jeho rodiny posouzen v ČR, která má k dispozici materiály týkající se azylového řízení bratra žalobce. Pokud jde o rodiče manželky bratra žalobce, těm nebyl v ČR udělen azyl, proti rozhodnutí žalovaného podali správní žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který rozhodnutí správního orgánu o neudělení azylu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že žalovaný má posoudit, zda azylový příběh jejich zetě, tj. bratra žalobce, by neměl dopad i na jejich situaci a rozhodování o udělení mezinárodní ochrany v ČR.
56. Samotný žalobce u tohoto soudního jednání uvedl, že do ČR odešel proto, že v Rusku je výrazně ohrožena svoboda a demokracie. On sám podporoval opoziční stranu, vedenou Alexejem Navalným. Politická i ekonomická situace v Rusku je velmi špatná, žalobce s ní vyjadřoval svůj nesouhlas a za to byl v Rusku pronásledován, tedy byl pronásledován za kritiku současného režimu. Z těchto důvodů byl jednou uvězněn na 10 dnů, podruhé byl zadržen po dobu 3 dnů, kdy byl fyzicky napadán a naposledy byl vyrozuměn, že proti němu bude vzneseno podezření z trestných činů, a to extremismu a podvodu, za což hrozí v Rusku až 10 let vězení s ostrahou. Tyto skutečnosti žalobce vedly k tomu, že opustil Ruskou federaci. Pokud jde o jeho bratra, ten přijel do ČR v roce 2018. Žalobce společně se svou rodinou chtěli bratra v ČR navštívit, a proto požádali vízové středisko o udělení českého víza. Bylo jim vysvětleno, že toto jim může být uděleno pouze na krátkou dobu, např. na dva týdny a to proto, že nikdy předtím nepobývali na území EU. Byla jim však nabídnuta alternativa, že by jim mohlo být uděleno španělské vízum na dobu jednoho roku a v rámci tohoto víza by mohli navštívit i jiné země, aniž by vůbec jeli do Španělska. Španělsko nebylo a ani není cílem jejich společného pobytu a na toto vízum v roce 2020 přijeli do ČR.
57. Ke své rodině uvedl, že pokud jde o jeho bratra, ten je o jeden rok starší než žalobce a je to pro žalobce nejbližší člověk, neboť mají společnou matku. Spolu s bratrem chodili do stejné školy, společně od 7 let sportovali, zejména hráli hokej s míčem, spolu také studovali stejnou univerzitu, byli v jedné studijní skupině po dobu 5 let. I poté co se oženili, si zůstali blízcí. V roce 2018 byl bratr nucen požádat o politický azyl v ČR, v důsledku toho, že měl opoziční politické názory a bylo mu proto vyhrožováno, že může být zbaven dokonce i rodičovských práv. V roce 2018 bratr žalobce požádal o azyl v ČR, který mu byl udělen v roce 2019 a od té doby spolu se svou rodinou spokojeně a šťastně žije a pracuje v ČR. Bratr žalobce žalobci a jeho rodině pomáhá, např. tím, že mu zapůjčil v době koronaviru své auto, aby se rodina žalobce vyhnula cestování veřejnou dopravou a mohli se více stýkat. Navíc společně s bratrem hrají hokej s míčem i v ČR za tým v Pardubicích, kde také trénují mladé sportovce a předávají jim své zkušenosti. Pro trénování mladých sportovců v tomto sportu má žalobce všechny předpoklady, neboť má vzdělání v oblasti sportu a 12 letou zkušenost z uvedeného sportu, to vše může mladým sportovcům v ČR předat.
58. Žalobce pak uvedl, že do Španělska nechce odejít hlavně kvůli jazykové bariéře. Čeština a ruština jsou slovanské jazyky, češtinu se může naučit rychleji než španělštinu a zařadit se tak do české společnosti. To však nelze říci o španělštině, protože je to úplně jiný jazyk a žalobci a jeho rodině by trvalo několik let, než by se španělštinu naučili. Dalším důvodem, proč nechce odejít do

Španělska, je jeho zdravotní stav. V roce 2010 podstoupil žalobce výměnu kyčelního kloubu (založil o tom lékařskou zprávu do spisu) a během léčení mu byla zjištěna trvalá porucha cévního systému. Horké podnebí, které je ve Španělsku, tedy časté vysoké teploty, u žalobce způsobují zhuštění krve, což vyvolává bolesti hlavy nebo i ztrátu vědomí. Právě v důsledku toho, že by žalobce byl nucen žít v zemi s častými vysokými teplotami, by své zdraví poškozoval.

59. Dále pak uvedl, že žádném případě nyní nechce vycestovat do Španělska kvůli výskytu nemoci koronavir. Uvedl, že Španělsko je na 10. místě ve světě v počtu nakažených touto nemocí, kdy nakažených je celkem 373 000 osob, z toho 28 000 lidí na tuto nemoc zemřelo. ČR je na 71. místě s počtem nakažených 1 670, zemřelých 391. Navíc si všichni uvědomují, že s největší pravděpodobností přijde druhá vlna této nemoci.
60. Žalobce pak uvedl, že pokud jde o tábor pro azylanty ve Španělsku, prostudoval si informace ohledně tohoto na internetu, kde je řada příspěvků od různých lidí. Zjistil, že azylové řízení ve Španělsku je velmi komplikované pro velký počet žadatelů o azyl. Kdo má štěstí, může být ubytován ve veřejném sektoru. S ohledem na velké množství žadatelů o azyl však čekací doba na vyřízení žádosti je i půl roku a než je žádost vyřízena, většinou si musí žadatel pronajmout bydlení v privátním sektoru, což je drahé a čekat delší dobu, než mu nějaká organizace pomůže sehnat levnější bydlení. Žalobce je vděčný ČR, že jemu a jeho rodině poskytla přístřeší, neboť se Ruské federaci se velmi báli a v ČR se cítí v bezpečí.
61. K tomuto stanovisku žalobce žalovaný u soudního jednání zaujal následující stanovisko.
62. Uvedl, že s žalobou ani přednesem žalobce u soudního jednání nesouhlasí. Poukázal na podrobné odůvodnění svého rozhodnutí, ale také na žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, obsah protokolu o pohovoru s ním provedený a také na rozhodnutí Krajského soudu v Brně o odkladném účinku žalobě, ze kterého se dá rovněž vyčíst řada důležitých skutečností pro rozhodnutí soudu ve věci samé. Pokud jde o samotného žalobce, ten si požádal o španělské vízum a sám uvedl, že to bylo zejména z toho důvodu, že chtěl navštívit nejenom svého bratra v ČR, ale také proto, že odcestoval na dovolenou do Bulharska, což se dá ze spisu vyčíst. Kdyby žalobce se cítil v Ruské federaci, a to nejenom on, ale celá rodina, tak ohrožen, že cítil potřebu vycestovat a požádat o azyl v ČR, rozhodně by nemohl pocítovat potřebu vyřizovat si vízum na jeden rok a cestovat po Evropě. Žalobce u soudního jednání vyprávěl své rodinné, osobní a také azylové důvody, které ho vedli k opuštění Ruské federace. Bylo na samotném žalobci, jakou cestu si zvolil pro vyřešení svých problémů a žalovaný musel, neboť je to v souladu s českým právním systémem, ale i s právem Evropské unie, na toto reagovat. Žalobce si zvolil španělské vízum, a proto podle všech platných právních předpisů na to musel žalovaný reagovat svým rozhodnutím, kdy státem příslušným pro projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu je Španělsko. Není také pravdou, že by se žalovaný nevypořádal s čl. 17 dublinského nařízení. Žalovaný také nevidí žádný důvod srovnávat svůj příběh s azylovým příběhem svého bratra, neboť se jedná o dva různé příběhy, které je třeba posuzovat individuálně, což také žalovaný učinil. Po zhodnocení situace žalobce žalovaný nemohl dospět k závěru, že na straně žalobce jsou nějaké důvody pro udělení humanitárního azylu, když žalobce s ohledem na skutečnosti, které uvedl, si chce jednoznačně zlegalizovat pobyt na území ČR, v čemž mu nikdo nebrání, toto však nelze udělat na základě azylového zákona, ale zákona o pobytu cizinců. Pokud žalobce hovoří o podmínkách pro azylanty ve Španělsku, žalovaný zdůraznil, že Španělsko je demokratickou zemí, postupující v souladu se všemi platnými právními předpisy, stejně tak jako ČR. I v ČR žalovaný a jeho rodina v průběhu azylového řízení mohou žít na privátní adrese, mohou si platit soukromé ubytování anebo žít v zařízení, které jsou určeny pro azylanty, kde je však nutné dodržovat stanovený režim a řád. Žalovaný poukázal na to, že žalobce směšuje situace, které se v tomto řízení směšovat nemohou. Evidentní je ta skutečnost, že ČR není příslušná k projednání azylové žádosti žalobce a

jeho rodiny, k tomu je, s ohledem na to, že žalobce požádal o španělské vízum, jednoznačně Španělské království a v souladu právě s touto skutečností a dle platných právních předpisů žalovaný také rozhodl. Pokud pak jde o žalobce, ten azylový příběh svého bratra rozvíjí až v podané žalobě, nikoliv v průběhu azylového řízení před správním orgánem.

63. U tohoto soudního jednání zástupkyně žalobců založila do spisu rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky č.j. OAM-495/ZA-ZA11-ZA10-2018 ze dne 29.5.2019, kdy bylo ve věci žádosti o mezinárodní ochranu pana A. B., nar. ... (bratr žalobce) rozhodnuto tak, že se mu uděluje azyl podle § 12 písm. a) zák.č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů.
64. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že jmenovaný v průběhu správního řízení uvedl, že je od května 2017 členem strany Progres, která podporuje Alexeje Navalného, přičemž členství v této straně je v Rusku zakázáno. V rámci této strany se žadatel podílel na přípravě voleb, rozdával letáčky a zúčastnil se tří mítinků (poslední dne 5.5.2018). Dále se zúčastnil dvou mítinků proti prezidentu Putinovi a Jedinému Rusku (v květnu 2017 a v lednu 2018). Kvůli svému členství ve straně měl jmenovaný problémy, několikrát jej navštívil policista jménem A. R., a to u něj doma, v práci a také byl u dětí ve školce. Tento žadatel vyhrožoval jeho uvězněním a možností jeho smrti ve vězení a dále, že o něm a jeho manželce shromáždí negativní informace, na základě kterých jim budou odebrány děti. Na mítinku, který proběhl dne 5.5.2018, byl jmenovaný zatčen, během doby zadržení byl vystaven agresivnímu jednání vůči své osobě a před jeho propuštěním musel podepsat dokument o nevycestování. Dne 6.5.2018 odjel s rodinou do Turecka, kde pobýval do dne 18.5.2018. Po návratu do Ruska se až do svého odjezdu dne 10.6.2018 skrýval ve vesnici M., přičemž v místě jejich bydliště je hledala policie. Správní orgán dodal, že manželka jmenovaného doložila ke své žádosti o mezinárodní ochranu rozhodnutí města Krasnojarsk ve věci č. 02-0112/60/2018 ze dne 26.7.2018, týkající se zbavení jejich a manželských rodičovských práv k dětem. Kopii tohoto rozhodnutí i jeho překlad tak správní orgán zařadil do spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany a zohlednil jej při svém rozhodování o žádosti jmenovaného. Na základě výpovědi jmenovaného podložených i konkrétními materiály, zejména rozhodnutím soudu města Krasnojarsk ve věci č. 02-0112/60/2018 ze dne 26.7.2018 má správní orgán za prokázané, že žadatel se v Ruské federaci právě kvůli své politické angažovanosti, kvůli prosazování svých politických práv formou účasti na veřejných shromážděních organizovaných politickou stranou Progres, stal terčem zájmu ruských státních orgánů, jež ve snaze zamezit dalším žadatelovým aktivitám nakonec rozhodli o zbavení rodičovské odpovědnosti k jeho nezletilé dceři. Výše uvedená jednání vůči osobě žadatele i s ohledem na jejich rostoucí četnost, míru a intenzitu, lze tudíž dle názoru správního orgánu jednoznačně podřadit definici pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, neboť tato bezesporu ve svém souhrnu a postupnému zvyšování intenzity působila nepřiměřený psychický nátlak na jeho osobu, který jej dovedl až k nucenému opuštění jeho vlasti. Žadatelovy obavy z represivního postupu ruských státních orgánů se nadto plně naplnily, když dne 26.7.2018 bylo příslušným soudem rozhodnuto o zbavení jeho rodičovských práv k dceři a o jejím umístění do náhradní péče, skutečně se tak naplnily výhrůžky, činěné vůči němu příslušníky represivních složek. Správní orgán konstatuje, že výše jmenovaný byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se uděluje.

Posouzení věci krajským soudem

65. **Žaloba žalobce je důvodná.**
66. Soud shrnuje příběh žalobců tak, že žalobcové 1, 2, 3 opustili Ruskou federaci, a to kvůli problémům, které žalobce 1 měl v Ruské federaci, a to z důvodu toho, že byl aktivistou hnutí

Alexeje Navalného, obával se proto o svou bezpečnost a bezpečnost celé své rodiny, a proto na základě víza Španělského království přicestoval nejprve on, po něm i jeho manželka s dcerou do ČR, přičemž pobývali před tím týden na území ČR, poté odjeli na tři týdny do Bulharska a vrátili se poté do ČR, kde požádali o mezinárodní ochranu.

67. Soud uvádí, že s ohledem na skutečnost, že žalobcové požádali a bylo jim uděleno vízum Španělského království, státem příslušným k posouzení žádosti je skutečně dle čl. 3 a čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 Španělské království. Tuto skutečnost žalobcové nezpochybňují. Mají však za to, že vzhledem k tomu, že se jedná o rodinu s nezletilým dítětem, dítětem ve věku dvou let, jedná se o zranitelné žadatele o mezinárodní ochranu, přičemž z těchto důvodů a i z důvodu toho, že na území ČR byl udělen azyl bratrovi žalobce 1 a žije ten tu s celou svou rodinou, tj. manželkou, dětmi i rodiči manželky bratra žalobce, přichází v případě žalobců v úvahu aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, neboť se jedná o případ hodný zvláštního zřetele. Navíc, vzhledem k zranitelným osobám, tedy s ohledem na nezletilé dítě žalobců 1 a 2 měly být důkladně prošetřeny podmínky fungování azylového systému Španělského království, a to zejména ve vztahu k rodinám s malými dětmi, tedy zranitelné osoby.
68. Soud v tomto případě dává za pravdu žalobcům, a to z následujících důvodů:
69. Podle čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země, nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, *kterýkoliv členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.*
70. Pokud jde o případ žalobců, má soud za to, že v daném případě se měl žalovaný podrobně zabývat čl. 17 uvedeného Nařízení, a to jednak z důvodů humanitárních tak i z důvodu solidarity. Je to proto, že se jedná o posouzení azylového příběhu žadatelů, které jsou s ohledem na věk nezletilého dítěte zranitelnými osobami, když příběh žalobce 1, tedy jeho azylový příběh, je velmi podobný azylovému příběhu jeho bratra, kterému byl dne 29.5.2019 udělen Ministerstvem vnitra ČR azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu a na území ČR. ČR má tedy veškeré materiály týkající se azylového řízení bratra žalobce k dispozici, může porovnat tyto dva azylové příběhy, kdy jak bratr žalobce, tak žalobce 1 opustili území ČR pro problémy, které měli v Ruské federaci proto, že byli příznivci politického hnutí Alexeje Navalného a z těchto důvodů oba dva čelili v Ruské federaci značným problémům, jak vyplývá z rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany bratrovi žalobce, ale i jak vyplývá ze skutečností, které sdělil žalobce a které se týkají jeho a jeho rodiny. Dále pak dle názoru soudu za situace, kdy celý svět se v současné době vypořádává s pandemií – nemocí COVID 19, která je rozšířena po celé Evropě, resp. po celém světě, měl se žalovaný s touto skutečností vypořádat. Soud má za to, že v současné době by nebylo vhodné pro velmi nízký věk dítěte žadatelů o azyl 1 a 2, tedy žadatelky 3, rodinu, která žije v současné době na území ČR, přemísťovat do jiného státu, kde je mnohem větší počet žadatelů o mezinárodní ochranu, když žalovaný se ve svém rozhodnutí nijak nevypořádal s tím, jaké jsou podmínky v zařízeních pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve Španělsku, a to žadatele – rodiny s malými nezletilými dětmi, když ve správním spise se nachází pouze jedna zpráva, týkající se azylového systému – řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinské systémy a počty žádostí o mezinárodní ochranu vydané Ministerstvem vnitra ČR, Odborem azylové a migrační politiky ze dne 10.6.2018. Z této zprávy vůbec nevyplyvá, jak je postaráno v azylových střediscích o rodiny s malými dětmi, jaké jsou tam podmínky pro život rodin s malými dětmi.
71. Soud tedy shrnuje, že má za to, že obě dvě žalobní námitky žalobců jsou důvodné, když žalovaný se zatím nevypořádal řádně s možností použití čl. 17 dublinského nařízení, nevypořádal se ani se

situaci, že v současné době je velmi problematické přemístění žalobců do Španělského království s ohledem na další vlnu pandemie koronaviru, zvláště v případě rodiny s malým dítětem.

72. Ze všech těchto důvodů soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
73. V novém rozhodnutí o žádosti žalobců, pokud by žalovaný jejich žádosti o mezinárodní ochranu v ČR nevyhověl, se bude muset důkladně a podrobně zabývat skutečnostmi, na které poukázal krajský soud v odůvodnění svého rozsudku. Soud má za to, že zatím nebyl náležitě a přesně zjištěn skutkový stav věci, jak má na mysli ust. § 3 správního řádu.
74. Rozhodnutí soud tedy zrušil ve smyslu ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro vady řízení a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
75. Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci, kteří měli ve věci úspěch, náklady řízení nežádali, proto bylo rozhodnuto tak, že soud žádnému z účastníků náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. září 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.